

РЕШЕНИЕ

№ 3592

гр. София, 03.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3005** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Г. П. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. П. П., СРЕЩУ Решение № 20044273 от 16.02.2021г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 97-ми с-в, постановено по н.а.х.д. № 18954/2018г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 16-4332-025755, издадено от зам.-началник на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 450 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С жалбата се релевират доводи за неправилност на решението на СРС поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Излагат се аргументи, че са допуснати нарушения при анализа на доказателствения материал и формираните въз основа на него изводи, а освен това в решението не са обсъдени направените от жалбоподателя възражения. В тази връзка се поддържа, че е нарушен чл. 42 от ЗАНН, тъй като липсва година на съставяне на АУАН, както и че е нарушен чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, тъй като не е образувано административно-наказателно производство в срок до 3 месеца от откриване на нарушителя. Моли за отмяна на решението на СРС, а вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде изцяло отменено процесното НП. Претендира направените по делото разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – СДВР, отдел „Пътна полиция“, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, но по различни от релевираните с нея основания.

От фактическа страна се установява, че касаторът Г. Р. е санкциониран на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП за това, че на 09.02.2016г. в 12:18 часа в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил „Шкода Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ю. П., като срещу ф-ма „П.“ се движел със скорост от 112 км/ч при ограничение от 50 км/ч за населено място, което било установено с техническо средство – система за видеоконтрол TFR1-M, № 506, в клип № 6649. Това деяние било квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което на касатора бил съставен АУАН бл.№ 781667 от 18.11.2016г. Въз основа на така съставения акт било издадено процесното НП, с което е санкциониран Р..

За да потвърди НП, СРС е приел, че е доказано, че от обективна и субективна страна Р. е осъществил състава на нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като не е изпълнил задължението си да избере скорост на движение на управляваното от него МПС съобразно с максимално допустимата скорост на движение в населено място от 50 км/ч.

Решението е неправилно, тъй като понастоящем, а и към момента на приключване на съдебното следствие пред районния съд, е изтекла абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Погасителната давност за административни нарушения е регламентирана в глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“, субсидиарно приложима на основание на препаращата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН поради липсата на аналогична разпоредба в ЗАНН. Разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 НК предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Видно от разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, наказателното преследване за административни нарушения, наказуеми с глоба или лишаване от право, се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Нормата на чл. 81, ал. 3 от НК регламентира абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81, ал. 3 от НК) е четири години и половина, считано от момента на извършване на нарушението.

Следователно в конкретния случай по отношение на нарушение, извършено на

09.02.2016г., абсолютната давност е изтекла на 09.08.2020г., тоест още преди постановяване на атакуваното решение на районния съд. Последиците от изтичането на абсолютната давност се изразяват в погасяване на правото на държавата, в лицето на административно-наказващия орган, да наложи на нарушителя административно наказание или да бъде изпълнено в случай, че вече е наложено. С оглед факта, че съдът е длъжен да следи служебно за абсолютната давност, е следвало въззивният съд да констатира материално-правната пречка да бъде ангажирана отговорността на нарушителя и да отмени НП. Поради това и съгласно нормата на чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК образуваното административно-наказателно производство следва да се прекрати, след като бъде отменено решението на СРС и потвърденото с него НП.

С оглед изхода на делото и направеното от касатора искане за присъждане на деловодни разноси съдът съобразява следното:

Неоснователна е претенцията за присъждане на разноси за производството пред районния съд, тъй като такива не са поискани от този съд, включително до постановяване на съдебното решение. За процесуално представителство пред касационната инстанция не се представят доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение, поради което и тази претенция се явява неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20044273 от 16.02.2021г. на Софийски районен съд, НО, 97-ми с-в, постановено по н.а.х.д. № 18954/2018г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 16-4332-025755, издадено от зам.-началник на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата на Г. П. Р. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 450 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

И вместо него

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 16-4332-025755, издадено от зам.-началник на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, поради изтекла абсолютна погасителна давност.

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.